

Rumpler György

Fécamp-i anziksz

Normandia földjén alig találni nyomát a háborúnak láthatunk
katonai emlékműveket múzeumokat lebonthatatlan bunkereket
Étretait sziklás partvonalala előtt a sirályok visításában érezhető
némi félelem mintha a kolónia tovább adta volna emlékét
annak a nehéz napnak mikor a szövetséges hajóflotta
lőni kezdte a partokat mindezeketől eltekintve irigylésre méltó
a nyugalom golyónyomokat legfeljebb sajtokon találhat
a kíváncsi utazó Fécamp kikötője csupa báj olvadoznak
turisták serpenyőben a vaj frissen gőzölög a croissant
végigsétáltunk a promenádon nem láttunk hegeket az arcokon
ezek a fécampiak láthatóan boldogok állapítottam meg túléltek
a háborút eltöltötte őket a legnagyobb szabadság jól laktak vele
apró hajókkal díszítették a végtelen tengert fakó a város messze
kanyargó kikötőjéről készült képeslapot nézegetek Apám
hagyatékában találtam a világ minden tájáról küldtem egy képet
a fécampiak kifogtak rajtam alig írtam valamit a levelezőlapra
*Drága Apám a tenger gyönyörű az emberek szépen élnek
határtalanul szabadok hosszú hajóútra küldték az emlékezetet*

.....

kilovagolok az éjszakából csak káprázat maradt
a Saint Germain sugárúton álldogáltam kettéharapta Párizst
a Szajna két egyforma darabra lüktettek mint a szív lassan
egészen lassan kávémm kevergettem megszabadít majd
Apám ötven évig vágyakozott nyugatra barátja 56-ban elment
sosem oldódó szavakkal

apropó HMS Endeavour Cook könyve ösztökélte vágyaim
Utazásaim a Föld körül micsoda cím mondogatta Apám
hajója fedélzetéről figyelte egyre csak tágul a látóhatár
Apámnak az otthonában álló titkok nélküli szekrények jutottak
emlékét még mindig pakolgom fiókból fiókba

RUMPLER GYÖRGY (1969) költő, képzőművész. Legutóbbi kötete: *A lélek körberajzolása* (2013).

alig múlt hét óra megetetjük gyermekünket szervezem
életünket holnap látogatókat várunk ebben a sorrendben
1. a lomtalanítók
2. egy könyvkereskedő az antikváriumból
eladtam Apám néhány könyvét nincs elég hely ugyanabból
a kötetből két darabnak egy is megőrzi a múltat ekképpen
nyugtatgatom magam

Apám kilovagolt az éjszakába csak káprázat maradt
barátja 56-ban elment sosem oldódó szavakkal
távrolról érkező hűvösebb légáramlatok keverednek
a bennünk lélegző emlékekkel ó azok a féccampiak
sosem küldhettük hosszú útra az emlékezetet

Muladni az idővel

megtanultunk együtt mulatni az idővel lassan elfogyó betűk
halmazával monitorom felelget kérdésekre némaságom
nem tünet lefokoztam hiábavalóságaim egyre gyakrabban
sétálok boldog emlékeim utcáin a hogyan is volt
elkerülhetetlen súlyával egyre finomabbak a péksütemények
a San Marco utcában mintha rövidülne gesztenyefáinak sora
mikor indulunk máris hazaérünk próbálom felidézni
utazásom részleteit a feldobott kövek mind visszatérnek
gyorsulásunk megállíthatatlan egyre jobban élvezem az ízeket
a zamatokat túl vagyok életem felén szerencsésnek
mondhatom magam barátaimmal alig találkozom mindenki
csinál valami fontosat a városnak mikor indulnak
máris hazaérnek talán észre sem vettek mikor megérkeznek
máshol vannak olykor el sem indulnak mosolygunk
megtanultunk együtt mulatni az idővel

Apától fiúig

karácsonykor ismét nélküled most már csak testem
hordozza lényeged szemed kékségének hordozója
én lettem elkezdett mozdulataid is befejezem
unokád cseperedik bizonyosságaink kiteljesedtek
felnövekedve tovább görgeti magába húzza vére lesz
ugyanúgy dörzsöli szemét ahogy te öklével megnyugtató
ez a folytonosság testből testbe kibékülve az idővel
lélekből-lélekbe e kötelék megmagyarázhatatlan csak tudjuk
hogyan van mint lombkoronányi gyökérzet a föld alatt

Tolnay Imre: Napló 10., 2010